

[Arentoft.]

fået hjem uden statslig indblanding; det er jo netop den slags eksempler, der fra anden side end vor drages frem i debatten, når talen er om statslig u-landsbistand.

Jeg er her inde på begrebet afbinding af lån, som ikke er noget rart spørgsmål at berøre, og hvor udenrigsministeren sagde, at Danmark ikke bør tage dette skridt isoleret. Her kunne man stille spørgsmålet: hvorfor egentlig ikke?

Fremskridtspartiet går ind for udviklingskontrakter og private kapitaloverførsler uden statsstøtte eller for at benytte det udtryk, som u-landene har sat øverst på den FN-konference for handel og udvikling, der under navnet UNCTAD-4 skal finde sted i Nairobi i maj i år, nemlig „trade, not aid“ eller oversat: handel, ikke bistand.

Der ligger naturligvis en vældig udfordring fra u-landene til i-landene heri, men den udfordring må vi tage op; det nytter ikke noget at stikke hovedet i busken. Kun et sundt og levedygtigt erhvervsliv vil være i stand til at tage udfordringen op, og for at blive i det hjemlige må det være en opgave for den til enhver tid siddende regering at sørge for, at dansk erhvervsliv ikke bastes og bindes af restriktioner, skattetryk og anden økonomisk udsugning, men virkelig kan stå rustet til at tage de kommende års store alvorlige udfordringer op.

Ved UNCTAD-konferencen vil u-landene også møde op med en række andre alvorlige krav. Man vil kræve årlig bistand fra i-landene på over 10 mia dollars; at de afroasiatiske lande, der tæller omkring 100 af FN's 144 medlemslande, står bag kravet, gør ikke sagen bedre; i FN gælder jo fortsat reglen: ét land, én stemme.

Et andet alvorligt krav fra u-landene er kravet om fragtraterne for søtransporter, hvor man ønsker tallene 40-40-20 gennemført. Det vil sige, at 40 pct. af import og eksport fra et u-land skal ske på egne skibe, 40 pct. på eksport- eller importlandets skibe, og de resterende 20 pct. kan fragtes med tredjelandes skibe. Heri ligger en meget alvorlig udfordring til bl.a. dansk skibsfart, der nu nok skal vide at tage handsken op, blot man ikke fra lovgivningsmagtens side spænder alt for mange ben.

Det er virkelig store opgaver, der ligger forude, og som der må og skal findes rime-

lige løsninger på. Det er lykkedes at gøre denne verden så kompliceret, at snart ingen kan finde ud af noget; der er snart så mange fora, hvor disse problemer diskuteres, at ingen rigtig kan følge med. Alene i bilag 3 til den rullende 5 års plan, som udenrigsministeren omtalte i sit indlæg, er der en fortegnelse over 27 internationale organisationer.

Men for Danmark drejer det sig bl.a. om at holde hovedet koldt og få orden i vore egne forhold, så vi virkelig har noget at stå imod med, når det rigtig kniber, og her har vi ikke de bedste udgangsbetingelser, som også hr. Nyboe Andersen var inde på: vi har en stor udlandsgæld, stort underskud på betalingsbalancen og stort underskud på statsbudgettet. Vi er faktisk i en rigtig skidt position. Familien Danmark har det ligesom den familie, der stadig øger sin gæld ved at leve over evne i tillid til, at de en skønne dag vinder en stor gevinst i præmieobligationer eller tipning, og det kan vist ikke kaldes sund økonomi.

Imellem alt det triste kan jeg da også lige nævne et lyspunkt. I Aarhus Stiftstidende for den 3. april kunne man læse, at foreningen Gambias Venner for frivilligt indsamlede midler har indkøbt og afsendt 2 ambulancer til Gambia, hvor der kun er én ambulance for hver 80.000 indbyggere. Her er tale om at dække et reelt behov på frivillig basis, og hvor de, der har ydet deres bidrag, føler et personligt engagement.

I en debat om u-landsbistand bør verdens befolkningsproblemer nok også tages op. Fra flere sider peger man på, at vi bliver flere og flere mennesker og dermed flere og flere, der skal mættes, med fare for at der en skønne dag ikke er mad nok til alle. Derfor mener mange, at verdens befolkningstal må ned, og at det skal ske ved familieplanlægning og børnebegrænsning først og fremmest i u-landene.

Fremskridtspartiet sætter spørgsmålstejn herved, og jeg vil da gerne tage et par synspunkter op til drøftelse her i debatten. I Danmark har vi, som vi gerne vil prale med, et meget højt socialt stade, hvor alle kan få hjælp, det gælder f.eks. også vore ældre og gamle. I u-landene er det de unge, der tager sig af de gamle, og det er et livsmønster, som man vil få meget svært ved at ændre. Børn er i mange u-lande at betragte som forældres forsikring i alderdommen; det er